

Toto je druhá časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

V REŠTAURÁCII

Keď sme dorazili do hotela, Cinnamon bola taká unavená, že išla spať a zaspala.

Ráno opička v izbe nebola.

Keď som to povedal mame a otcovi, všetci traja sme ju išli hľadať. Našli sme ju na chodbe. Veselo sa šmýkala po dlhej mramorovej chodbe.

V tom nejaká pani vyšla zo svojej izby a narazila rovno do Škorice.

„Prepáčte“ ospravedlnil som sa udivenej panej. „Viac sa to nestane, už dám na našu opičku pozor.“

Cestou do reštaurácie sa čudovala, že nás pozdravila rodina, ktorú sme stretli, a ja s rodičmi sme jej odzdravili. „To sú vaši kamaráti?“

„Nie, ale v hoteli sa ľudia navzájom zdravia, keď sa stretnú,“ objasnil jej ocko.

V hotelovej reštaurácii bolo veľa voľných stolov. Ocko vybral ten pri okne, aby sme aj pri raňajkách videli na more.

Dlhý stôl bol plný jedla – rozličné salámy a šunky, syry, varené vajcia, praženica, pod veľkými poklopmi aj párky a klobásky, na misách chlieb, zemle, ovocné i zeleninové šaláty.

„Júúú! To všetko musíme zjesť?“ spýtala sa opička.

„Kdeže, veď to je pre všetkých hostí. Môžeš si zobrať, na čo máš chuť. Pozri, tu sú nakrájané kúsky ananásov, tamto banány a kivi. Vezmi si tanierik a...“ Nestačil som to dopovedať a opička si už rovno labkami naberala ananás, hoci vedľa bola na to pripravená vidlička.

„Škorica, počkaj! Jedlo sa nenaberá rukami!“ upozornil som ju. Mama, ocko a ja sme si z tých dobrôt nabrali po troške a pri stole sme pekne jedli.

Škorica stále chodila okolo tých fajnových pochúťok a naberala si obrovské množstvo. Napokon sme preplnené taniere preniesli k nášmu stolu.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je druhá časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

„A ide sa jesť. Dobrú chuť!“ povedala, keď si už konečne sadla.

Ocko len krútil hlavou. „Škorica, tak toto všetko nezješ, aj keby si tu sedela celý týždeň,” povedal.

„Ja že to všetko nezjem? Tak sa pozrite!” Opička schovala labky pod stôl a... Už viete, čo práve strávala.

Škorica sa zrazu začala zväčšovať. Čoskoro už bola väčšia ako gorila.

„Tak čo?” opýtala sa hlbokým, dunivým hlasom, až sa všetky stoly zatriasli. „Ešte stále si myslíte, že to tu všetko nepožeriem?”

„Škorica, okamžite prestaň kúzliť!” vykrikol som, ale ten obrovský opičiak ma nepočul. Preskočil som na jej prednú labu, a keď si opičiak kládol do papule celý trs banánov, vrhol som sa rovno do nej.

Škorica bola taká zaujatá jedlom, že ma takmer prehltla. Zaprel som sa do jej obrovských zubov a vykrikol som: „Niééé!”

„Okamžite prestaň čarovať, Škorica!” prikázal som jej zahnevane.

Opica zodvihla labiská, šepla kúzelnú formulku a odrazu **BÁC!** Spadol som na zem a trochu som sa aj poudieral. Vedľa mňa sa vyškerila malá opica Škorica a pomáhala mi: „Nestalo sa ti nič, Tyčka?”

„Nestalo, ale mohlo sa stať,” mračil som sa na ňu.

Do reštaurácie sa bojazlivo vracali hoteloví hostia.

Ja s rodičmi sme si išli naplniť taniere. Ved' ten hrozný opičiak nám všetko zažral.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

PRÁZDNINY S OPICOU ŠKORICOU

S15
T2
L2

Toto je druhá časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Prejedená Škorica tíško zanôtila:

„Ja som tá opica,
 opica Škorica,
 opica Škoricová.
 Taký kožuštek,
 ako má Škorica,
 nijaká opica nemá!“

a čakala, kým zjeme raňajky.

*Zapíšte si najdôležitejšie informácie z
 textu!
 Poznámka môže byť:
 pojmová mapa
 tabuľka
 kresba atď.*